



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2013/2019
28.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник др Енике Вег, адвокат из ..., против тужене Народне библиотеке „Симеон Пишчевић“ из Шида, кога заступа ОП општине Шид, ради поништаја решења о отказу и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 3204/2018 од 08.03.2019. године, у седници већа одржаној 28.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 3204/2018 од 08.03.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 3204/2018 од 08.03.2019. године одбијена је жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда Основног суда у Шиду П1 28/16 од 31.10.2018. године. Том пресудом је поништено решење тужене бр. ../16 од 01.06.2016. године којим је тужилји отказан уговора о раду и обавезана је тужена да тужиљу врати на рад и накнади јој штету због изгубљене зараде за период мај 2016. до септембра 2018. године са затезном каматом, доприносима и трошковима поступка. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију изјавила је тужена, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Тужена је поднела допуну ревизије (03.06.2019) али иста није разматрана јер је поднета после истека рока из члана 403. став 1. ЗПП за изјављивање ревизије.

Тужиља је поднела одговор на ревизију. Трошкове је тражила и определила.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијски наводи да је другостепена пресуда донета уз битну повреду одредби члана 386. у вези са одредбама чланова 8. и 228 – 233. ЗПП није основан. Пресуда другостепеног суда има законом прописану садржину у складу са одредбом члана 396. став 1. и 2. ЗПП.

Према утврђеним чињеницама тужилца је од 15.04.2009. године у радном односу на неодређено време код тужене на радном месту На основу споразума послодавца и Општинске управе Општине Шид тужилца је од 21.04.2009. упућена на рад у општинску управу најдуже до 2 године уз мировање радног односа код тужене. Решењем тужене о мировању радног односа предвиђено је право тужилце да се у року од 15 дана по престанку функције врати на рад код тужене. Тужилци је престала функција у општинској управи 16.05.2016. године након чега је тражила прекид мировања радног односа код тужене. Тужена тужилцу није вратила на рад, већ јој је побијаним решењем отказала уговор о раду услед технолошких, економских и организационих промена проузрокованих Одлуком Општине Шид о максималном броју запослених којом је лимитирана на 10 запослених на неодређено време.

На основу овако утврђених чињеница, нижестепени судови су правилном применом одредби члана 79. став 2. у вези члана 34. и 179. став 5. тачка 1. Закона о раду усвојили тужбени захтев. У смислу наведених законских одредби тужена је, по испуњености услова за прекид мировања радног односа тужилце и њеног благовременог захтева, тужилцу морала вратити на рад. Тек након враћања на рад, а обзиром на Одлуку о максималном броју запослених и у вези са њом новом систематизацијом уз примену познатих критеријума, одлучити ко од запослених постаје технолошки вишак. Са тих разлога тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду је усвојен. Као законска последица незаконитог отказа усвојени су и захтеви за враћање на рад и накнаду штете због изгубљене зараде.

Неосновано ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране нижестепених судови. Ревидент истиче да је отказ тужилци уследио због поступања тужене по прописима о максимирању броја запослених што судови нису имали у виду већ су законитост отказа ценили само применом Закона о раду. Погрешну примену материјалног права од стране судови ревидент види и у непримени одредбе члана 191. став 6. Закона о раду јер враћањем на рад тужилце тужена крши одредбе *lex specijalis* прописа о максималном броју запослених.

Отказ уговора о раду је незаконит ако је дат из разлога противних Закону о раду или ако није испоштована процедура прописана тим законом. Тужена је са тужилцом закључила уговор о раду на неодређено време. На захтев тужилце тужена јој је решењем одобрила мировање радног односа до престанка функције у општинској управи уз обавезу да се врати на рад у року од 15 дана од престанка функције. Тужилца је испоштовала уговорени рок, али није враћена на рад већ је без икаквих критеријума у односу на постојеће запослене проглашена технолошким вишком због чега јој је отказан уговор о раду. Тужилца је према одредби члана 79. став 2. Закона о раду имала право да се у року од 15 дана од престанка функције врати на рад код туженог. Тек након враћања тужилце на рад тужена је могла уз примену познатих критеријума да одлучи о технолошком вишку услед усклађивања са прописима о максималном броју

запослених. Поступање тужене на описани начин по одредбама Закона о раду не доводи до непоштовања прописа о максимирању броја запослених. Насупрот томе, тужилца је проглашена технолошким вишком и отказан јој је уговор о раду без примене икаквих критеријума у односу на запослене који су остали на раду код тужене. Зато је отказ дат тужилци незаконит.

Применом члана 191. став 1. Закона о раду, нужна правна последица незаконитог престанка радног односа, на захтев запосленог, је враћање на рад, па је и у овом делу тужбени захтев правилно усвојен. Нема места примени става 6 истог члана јер враћање тужилца на рад није немогуће, нити је, обзиром на све изнето, у супротности са прописима о максимирању броја запослених код тужене.

На основу изложеног применом одредбе члана 414. ЗПП Врховни касациони суд је одбио ревизију тужене као неосновану.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужилца накнаду трошкова за одговор на ревизију јер се не ради о трошковима неопходним за вођење парнице у смислу одредбе члана 154. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**